

[Korsgaard.]

ved, synes jeg ikke, der ligger nogen Svag-
hed, der ligger netop en Styrke, og jeg tror,
at Parlamentarismen som saadan vilde staa
sig bedre ved denne Erkendelse, end ved
at vi siger, at trods alt er alligevel alt ved
det gamle, og det, hvert enkelt Parti fore-
slaar, er *nu* saa nødvendigt som nogen
Sinde før.

Som sagt, jeg synes ikke om den valgte
Fremgangsmaade, men naturligvis har jeg
ingen Mulighed for at øve nogen Indfly-
delse herpaa og skal fornuftigvis heller ikke
holde nogen lang Tale. Jeg vil dog have
Lov til at sige, at naar man anvender denne
Fremgangsmaade, udelukker man ganske og
aldeles de smaa Partier fra at kunne gøre
deres Synspunkter gældende. Jeg, der til-
hører et ikke helt uanseligt Parti, ved vel,
at jeg gennem de Udvalgsmedlemmer, som
kommer til at sidde i de forskellige Udvalg,
har Lejlighed til at følge Sagernes Udvik-
ling, men det er de smaa Partier jo ganske
afskaaret fra; de har overhovedet ingen
Mulighed for at komme til at udtale sig om
de paagældende Ting. Jeg maa altsaa
beklage, at man har valgt denne Frem-
gangsmaade.

I øvrigt vil jeg gerne have Lov til at
sige nogle faa Ord, ikke i og for sig om de
fremsatte Kriselovforslag, men om det, der
er sket i de sidste Dage, og for hvilket jeg
selv har stemt, nemlig det, at vi forlod
Guldkronen.

Nationalbanken har jo sagt, at det var
en Nødvendighed; for det blev sagt, var jeg
personlig af den Mening, at det vilde blive
en Nødvendighed, og saaledes er det altsaa
nu gaaet. Hvad er det, der i det væsentlige
sker, naar Kronen løsriver fra Guldet?
Det er efter mine Begreber indrepolitisk
set det, at den passive Kapital, om jeg saa
maa sige, taber; endvidere — forudsat, at
der sker en lille Prisstigning, hvilket jo
neppe kan undgaas —, at Lønarbejderne
taber. Jeg vil gerne her give Udtryk for
Haabet om, at de Tab, som Lønarbejderen
skal lide, maa blive de mindst mulige, og
det vil jeg gøre ud fra den Betragtning, at
hvis det ikke bliver Tilfældet, saa tror jeg,
det bliver ganske overordentlig vanskelige
Valutaforhold, vi glider ud i, saa tror jeg
aldeles ikke, at det bliver muligt at holde
Kronen i den forholdsvis store Højde, hvori
de fleste af os dog sikkert haaber, at den til
enhver Tid kan holdes. Jeg vil derfor,
ligesom den højtærede Statsminister, saa
alvorligt, som jeg nu en Gang kan tages,
have Lov til paa det mest indtrængende at

fraraade at gaa til den stærke Prisstigning,
som der i Øjeblikket synes at være Tilbøje-
lighed til. Jeg er fuldkommen klar over, at
de, der skal købe deres Raavarer udefra i
Guldmønt, kan blive nødt til at foretage en
mindre Forhøjelse af deres Salgsvarer, men
jeg kan paa ingen Maade erkende, at Fabri-
kanten eller Handelsmanden, eller hvad han
nu er, ogsaa skal have Lov til uden videre
at tage en Prisforhøjelse paa det danske
Arbejde, som ikke bliver forhøjet. Jeg vil
paa det alvorligste hævde, at noget saadant
ikke bør ske, og jeg vil gøre det ogsaa af
Hensyn til de paagældende selv. Jeg vilde
anse det for overordentlig ulykkeligt, om
Forholdene i dette Land, efter at Kronen
er løsnet fra Guldet, skulde udvikle sig saa-
ledes, at det blev nødvendigt at nedsætte
en Prisreguleringskommission eller noget
lignende. Men de, som ikke nøje overvaager
ikke at gøre sig uberettiget Fordel af en
for det hele Samfund saa stor Ulykke, som
dette er, hjælper mere end nogen anden
til, at sligt bliver nødvendigt. Konservat-
ivt indstillet som jeg er, vilde jeg anse det
for en overmaade stor Ulykke for det frie
Erhvervsliv, om en saadan Regulering
skulde blive nødvendig, og jeg maa derfor
paa det alvorligste henstille, at man ikke
misbruger Situationen.

Rent en passant vil jeg — ja ikke spørge,
for jeg venter ikke noget Svar — gøre op-
mærksom paa et Problem: Hvem skal i
Fremtiden fastsætte Valutaen? Man har
kunnet se i et Regeringsblad, at den højt-
ærede Handelsminister har deltaget i et
Møde i Gaar desangaaende. Men jeg ved
ikke, om det er noget, der skal ske daglig.
I alt Fald melder det Problem sig: Hvem
skal fastsætte vor Valuta? Skal det, om jeg
saa maa sige, være det virkelige Liv, det
internationale Liv, eller skal det være en-
kelte Personer? Jeg tror jo, det bør være
det internationale Liv, og ud fra den Be-
tragtning kan jeg ikke begribe den Udtal-
else, at den danske, den svenske og den
norske Krone skal være lige. I det Øjeblik,
Kronen er løsnet fra et fast Holdepunkt,
bør Landets hele Erhvervsforhold, Landets
Styresæt efter mine Begreber være det
afgørende, og i saa Fald kan den danske
Rigsdag i høj Grad faa Anledning til at
træffe Foranstaltninger, hvorved Tilliden
til vor Krone ikke lider mere Skibbrud, end
den for saa vidt allerede har lidt derigen-
nem, at den er løsnet fra Guldet. Jeg
haaber altsaa, at Forholdene vil udvikle
sig saaledes, idet jeg forventer, at vi kan op-
retholde et forstandigt Styre i dette Land,